

Kavárna Caféidoskop letos oslavila 3 roky své existence. Každý měsíc se zde setkáváme s řadou vynikajících pořadů, ať jsou to hudební, nebo slovesné. Dobrou duší kavárny je Helena Dolejšová, která svým věrným divákům každý měsíc avizuje program po mailu. Dne 15. října 2009 se zde konala premiéra pořadu

Milana Dvořáka

a

Věry Slunéčkové

s názvem Ať žije růže! Milan Dvořáka a Věru Slunéčkovou jejich stálé publikum spojuje spíše s ruskou tvorbou, ale tento nový pořad zamířil na opačnou stranu, do Francie.

Před II. světovou válkou byla Francie poměrně těsně spjata s mladou Českou republikou a kdo v kultuře něco znamenal, jezdil do Francie na zkušenu i na delší dobu. Snad každý zná jména malíře Zrzavého a Kubína, spojená s touto krásnou krajinou, s Francií je spojen i Alfons Mucha, či méně známý básník Alén Diviš. Obtížný, ale krásný francouzský jazyk je jako stvořený pro zpěv a verše. Milan Dvořák se v novém pořadu rozhodl spojit více jmen a žánrů dohromady, samozřejmě, jako vždy, s přispěním svého překladatelského daru.

Pokud jde o písně, podle jeho úvodních slov byly sebrány a vybrány z několika zdrojů, především z Francouzského institutu v Praze. Milan Dvořák přeložil, až na jediný, všechny texty písní, které v pořadu s Věrou Slunéčkovou zpívali. Výjimkou byla píseň

La Rochellské krásné paní

s textem Jana Vladislava a s hudbou Petra Traxlera. Píseň, která zněla před přestávkou a jejíž refrén zpívali snad všichni, mi připomněla mou oblíbenou skupinu s původním názvem Skiffle Kontra, kdy normalizační hlupáci donutili bratry Jiřího a Petra Traxlery název změnit na Český Skiffle. Jan Vladislav, který letos 3. března zemřel ve věku 86 let, byl jedním z nejlepších českých básníků a neměl by být zapomenut. Vladislav byl i statečný člověk a po podpisu Charty 77 byl nucen emigrovat do Francie.

Jméno Jana Vladislava se však v pořadu neobjevilo jen jednou. Spojovacím textovým můstkem první části pořadu byla půvabná pohádka Charlese Deuvina Pohádka o králi Gambrinovi. Deuvin žil v období let 1827 až 1877 a narodil se v severní Francii, blízko hranice s pozdějším Belgickým královstvím. Pohádka hraná Milanem Dvořákem a Věrou Slunéčkovou byla pohádkou o šťastné lásce dvou lidí, kteří se nevezmou. Odehrává se ve Flandrech, zemi Thyla Ulenspiegela, hlavní postavy románu belgického spisovatele Charlese de Costera, kdy hrdina

Ulenspiegel bojuje v čele hrdinných gézů proti španělské nadvládě. Jenže hraná pohádka nebyla o boji za nezávislost země, ale vyprávěla, jak se zrodil národní nápoj obyvatel dnešní Belgie - pivo. Pivo v pohádce pomohlo i proti veliké, ale nešťastné lásce hlavního hrdiny, který po dvaceti mázech piva zapomněl na všechnu bolest.

V druhé části pořadu zněla kromě písní i Francouzská galantní poezie. Zde v překladech této poezie 17. a 18. století, kdy byly ve Francii postaveny stovky zámků s komnatou pro náhlý příjezd Krále Slunce a jemu podobných, zaznělo jméno dalšího českého velikána, básníka, satirika a překladatele Radovana Krátkého. Kromě Francouzské galantní poezie, kdy první vydání překladu vyšlo v roce 1968, přeložil Radovan Krátký mimo jiné i

Písně žáků darebáků

, známé rovněž z podání bratrů Traxlerů a Hedy Hoškové v dialogu s Miroslavem Horníčkem. Bohužel, Radovan Krátký zemřel ve věku 52 let v roce 1973. Galantní francouzská poezie svědčí o tom, že člověk je ve své podstatě neměnný, že vztahy mezi mužem a ženou jsou stejné po celou dobu existence lidstva. Jenže francouzská poezie má dar zmíněné věčné problémy podat s lehkostí a elegancí, kterou dnešní dobře placení šířitelé fekálního humoru nemají, neboť je dána jen osobnostem a nikoliv namyšleným šaškům.

Na ukázkou uvádím jednu z básní, které ten večer zazněly:

*Ach paní, rcete aspoň slovíčko, milujte mě aspoň maličko! Jste poslední, koho mohu mít ráda.
Ach, to jsem rád, že přijde na mě řada*

.

Večer jako vždy rychle uběhl. V jeho průběhu přibýlo zcela logicky vedle jmen velkých překladatelů Vladislava a Krátkého i jméno dalšího vynikajícího současného překladatele, Milana Dvořáka. Na závěr zněla píseň

Ať žije růže

a jako přídavek zazpíval Milan Dvořák s

Alenou Hanusovou

, tentokrát v postavení divačky, jen s doprovodem tamburíny a ve francouzštině.

Další krásný večer skončil a kdo jej nestihl, bude vítán na dalších představeních. V Caféidoskopu je dobře pokaždé.